

РЕШЕНИЕ

№ 139

гр. София, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Дацов

Членове: Димитър Фикийн
Светла Букова

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
в присъствието на прокурора Вл. Г. Вл.
като разгледа докладваното от Димитър Фикийн Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20211000601244 по описа за 2021 година
образувано по протест на прокурор при Софийска градска прокуратура срещу присъда
№260045/17.11.2020 г., постановена по нохд № 1550/2018 по описа на Софийски градски
съд, НО, 25 състав.

С обжалваната присъда състав на Софийски градски съд е

признал подсъдимия Б. К. В. за ВИНОВЕН в това, че на 28.02.2014 г., в гр. София, получил имущество - парична сума в общ размер на 480 000 евро /четиристотин и осемдесет хиляди евро/, с левовата равностойност на 938 798, 40 лв. /деветстотин тридесет и осем хиляди седемстотин деветдесет и осем лева и четиридесет стотинки/ по курса на БНБ към датата на деянието и 776 000 лв. /седемстотин седемдесет и шест хиляди лева/, или с обща левова равностойност 1 714 798, 40 лв. /един милион седемстотин и четиринадесет хиляди седемстотин деветдесет и осем лева и четиридесет стотинки/, за което предполагал към момента на получаването му, че е придобито чрез престъпления, като деянието е извършено повече от два пъти, а именно четири пъти, както следва:

На 28.02.2014 г., в гр. София, на автомобилен паркинг в района на храм паметник „Св. Александър Невски“, през периода 12,36 ч. - 14,07 ч., получил от К. А. С. имущество - постъпила в банка „ДСК“ ЕАД по банкова сметка на търговско дружество „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД и впоследствие изтеглена от К. А. С., парична сума в размер на 50 000 евро /петдесет хиляди/, с левовата равностойност на 97 791, 50 лв. /деветдесет и седем хиляди седемстотин деветдесет и един лева и петдесет стотинки/ по курса на БНБ към датата на деянието, представляваща предмет на извършено престъпление от неустановено по делото лице, през периода 26.02.2014 г. - 27.02.2014 г. в Република Франция по отношение на френското юридическо лице „FAAC France“.

На 28.02.2014 г., в гр. София, на автомобилен паркинг в района на храм паметник „Св. Александър Невски“, през периода 14,07 ч. - 16,29 ч., получил от К. А. С. имущество - постъпила в банка „ДСК“ ЕАД по банкова сметка на търговско дружество „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД и впоследствие изтеглена от К. А. С., парична сума в размер на 300 000 евро /триста хиляди евро/, с левовата равностойност на 586 749 лв. /петстотин осемдесет и шест хиляди седемстотин четиридесет и девет лева/ по курса на БНБ към датата на деянието, представляваща предмет на извършено престъпление от неустановено по делото лице, през периода 26.02.2014 г. - 27.02.2014 г. в Република Франция по отношение на френското юридическо лице „FAAC France“.

На 28.02.2014 г., в гр. София, на автомобилен паркинг в района на храм паметник „Св. Александър Невски“, през периода 16,29 ч. - 17,00 ч., получил от К. А. С. имущество - постъпила в банка „ДСК“ ЕАД по банкова сметка на търговско дружество „Глобал Естейт де Лукс“ и впоследствие изтеглена от К. А. С., парична сума в размер на 130 000 евро /сто и тридесет хиляди евро/, с левовата равностойност на 254 257, 90 лв. /двеста петдесет и четири хиляди двеста петдесет и седем лева и деветдесет стотинки/ по курса на БНБ към датата на деянието, представляваща предмет на извършено престъпление от неустановено по делото лице, през периода 26.02.2014 г. - 27.02.2014 г. в Република Франция по отношение на френското юридическо лице FAAC France“.

На 28.02.2014., в гр. София, в района на Малък градски театър „Зад канала“, през периода 17,13ч. - 18,00 ч., получил от Х. Б. П. имущество - постъпила в банка „Райфайзенбанк България“ ЕАД по банкова сметка на търговско дружество „Тим Консултинг“ ЕООД и впоследствие изтеглена от Х. Б. П., парична сума в размер на 776 000 лв. /седемстотин седемдесет и шест хиляди лева/, представляваща предмет на извършено престъпление от неустановено по делото лице, през периода 26.02.2014 г. - 28.02.2014 г. в Република Франция по отношение на френското юридическо лице „SIGMAPHI SAS“,

поради което и на основание чл. 54, вр. чл. 253, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 НК го е ОСЪДИЛ, като му е наложил наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 /три/ години, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил за срок от 5 /пет/ години, както и наказание „глоба“ в размер на 10 000/ десет хиляди/ лева, като на основание чл. 304 от НПК го е ОПРАВДАЛ полученото имущество да е предполагал, че е придобито чрез тежки

умишлени престъпления и имуществото да е в особено големи размери и случаят да е особено тежък - по обвинението по ал. 5 и ал. 4 на чл. 253 от НК.

На основание чл.253, ал. 6 от НК съдът е присъдил в полза на държавата предмета на престъплението - парична сума в общ размер 1 714 798, 40 лв. /един милион седемстотин и четиринадесет хиляди седемстотин деветдесет и осем лева и четиридесет стотинки/.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК съдът е осъдил подсъдимия В. да заплати разноските по делото, както следва: направени в хода на досъдебното производство разноски в размер на 1 706,93 лв. /хиляда седемстотин и шест лева и деветдесет и три стотинки / в полза на държавата по сметка на ГДНП - МВР и направените разноски в хода на съдебното производство в размер на 1 567.90 лв. /хиляда петстотин шестдесет и седем лева и деветдесет стотинки / в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка СГС, както и по 5 лв. /пет лева/ държавна такса за служебно издаване на изпълнителни листове.

Срещу така постановената присъда е постъпил протест, в който се излагат доводи за нейната незаконосъобразност и необоснованост в оправдателната ѝ част, включително и по отношение размера на определеното от съда наказание, респективно отлагане изпълнението на същото по реда на чл. 66 от НК.

На първо място се прави възражението, че първостепенният съд незаконосъобразно е приел, че извършеното от страна на подсъдимия деяние не осъществявало признаците на квалифицирания състав по чл. 253, ал. 4 от НК, а именно, че деецът не е имал субективна представа относно характера на предикатните по делото престъпления и по-специално, че същите са тежки умишлени такива. Прокурорът счита, че за да е съставомерно деянието по посочения квалифициран състав, не е било необходимо към момента на изпирането на парите, подсъдимият да е бил наясно и да е съзнавал конкретните фактически обстоятелства, свързани с конкретно извършените предикатни престъпления /време, място, обстановка и др./, още по-малко тяхната точна наказателно-правна квалификация, в случая измама по смисъла на чл. чл. 209-211 от НК. Достатъчно било подсъдимият да разполага със субективни представи, в случая да е предполагал, че извършва действия по изпиране на пари, придобити чрез предикатно престъпление, чиято обществена опасност е била със степен достатъчно висока. Такива субективни представи безспорно следва да са били налице у подсъдимия, с оглед конкретно установената по делото фактическа обстановка, а именно размера на процесните парични средства, организацията и начина по тяхното последващо получаване и фактическо разпореждане.

На второ място се излагат съображения, че първостепенният съд незаконосъобразно е приел, че извършеното от подсъдимия деяние не осъществява признаците на квалифицирания състав на изпиране на пари по чл. 253, ал. 5 от НК, а именно, че предметът на престъплението е в особено големи размери и случаят е особено тежък. За съставомерността на деянието по този квалифициран състав двете обстоятелства следва кумулативно да са налице, което според прокурора в случая било безспорно изпълнено. При конкретно установената по делото фактическа обстановка, без значение се явявала липсата на

предходно осъждане по отношение на подсъдимия. Съгласно установената съдебна практика, особената тежест на случая можело да се изведе от размера на предмета на престъплението, който в случая драстично превишавал квалифициращия признак „особено големи размери“, включително конкретния каузален принос от страна на подсъдимия относно настъпването на общественонеопасните последици.

На трето място се прави възражението, че първостепенният съд незаконосъобразно е отмерил размера на определеното с присъдата наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“, а именно за срок от 2 /ДВЕ/ години, чието изпълнение също незаконосъобразно бил отложил на основание чл. 66 от НК за срок от 5 години. Така посочения размер обаче не отговаря на определения такъв със съдебния акт в размер на 3/три/ години. Според прокурора така определения от съда размер на наказанието не съответствал на тежестта на предвиденото от закона наказание за престъплението по чл. 253, ал. 5, вр. ал. 4, вр. ал. 3, т. 2, вр. ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 от НК, което е в размер от 5 до 15 години. Дори да се приеме, че подсъдимият е извършил единствено и само престъплението, за което е признат за виновен, а именно това по чл. 253, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 от НК, прокурорът счита, че размерът на определеното от съда наказание също се явявал неоправдано нисък и не съответствал на високата степен на обществена опасност на деянието, за което е предвидено наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от 1 до 8 години. По делото липсвали смекчаващи наказателната отговорност обстоятелства по вид и брой, които да обуславяли определяне на наказание, близко до предвидения от закона минимум. Ако се приемело, че подсъдимият е извършил единствено и само престъплението, за което е признат за виновен, а именно това по чл. 253, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 от НК, размерът на предмета на престъплението с левова равностойност на 1 714 798,40 лв., според прокурора, представлявал изключително отегчаващо наказателната отговорност обстоятелство, което би пречатвало определяне на наказание, близко до предвидения от закона минимум. Както размера на определеното от съда очевидно занижено наказание, така и неоправданото отлагане на неговото изпълнение, според прокурора, по никакъв начин не биха допринесли за реализиране на генералната превенция, с оглед на която се налагат наказанията за извършените престъпления.

Прави се искане да се отмени протестираната първоинстанционна присъда на СГС-НО, 25-ти състав от 17.11.2020 г. по НОХД № 1550/2018г., в оправдателната ѝ част и да се измени същата досежно наказанието, като подсъдимият Б. К. В. бъде признат за ВИНОВЕН в извършване на престъплението по чл. 253, ал. 5, вр. ал. 4, вр. ал. 3, т. 2, вр. ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 НК, и да се определи наказание на същия в размер на 7 години „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“. В случай на определено по-ниско по размер наказание, а именно такова до 3 години „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“, се предлага същото да бъде изтърпяно ефективно, с оглед реализиране на генералната превенция и личното поправяне и превъзпитаване на подсъдимия.

В съдебно заседание протестът се поддържа на същите основания като прокурорът прави отстъпление от първото възражение, приемайки, че дори подсъдимият правилно да е бил

оправдан за престъплението по чл. 253, ал. 4 НК и съгласно мотивите на съда не би могло да му се вмени вина за това, че е знаел, че предметът на престъплението е придобит чрез тежко умишлено престъпление, присъдата на СГС се явявала незаконосъобразна по отношение на оправдателния й диспозитив по ал. 5 на чл. 253 НК. От стойността на предмета на престъплението - 1 714 798,40 лв. било видно, че се касаело за особено големи размери, а съгласно трайната съдебна практика, когато се касае за деяние, извършено в особено големи размери, е налице особено тежък случай. В подкрепа на това се сочи, че към месец февруари 2014 г., когато е оперирано с парите, стойността на предмета на престъплението многократно е надхвърлял размера на 140 МРЗ. Прокурорът счита, че поне по ал. 5 подсъдимият следва да бъде признат за виновен.

Обвинението счита, че от събраните материали по делото и по линия на Интерпол било видно, че имало извършена измама на територията на Франция. Съгласно нашето законодателство измамата била извършена тогава, когато бил осъществен актът на имуществено разпореждане. Това било извършено на територията на Република Франция, така че се касаело за наличието на безспорни доказателства за извършено предикатно престъпление.

По отношение на представените в съдебно заседание пред въззивния съд доказателства, с които се целяло занижена степен на наказателна отговорност на подсъдимия, прокурорът счита, че следва да се кредитират дотолкова, доколкото подсъдимият нямал биологична връзка с лицето, за което твърди, че полагал грижи, нямало и доказателства, че към момента се намирал във фактическо съжителство с неговата майка, както и че той е единственото лице, което полага грижи за това дете. Искане за протестът на СГП да бъде уважен и да се определи наказание така, както е поискано в него.

Защитата на подсъдимия в лицето на адвокат А. моли да се приеме, че присъдата и мотивите към нея са правилни и законосъобразни. Съдът бил изследвал всички възражения, представени в протеста, като счел, че не се касае за по-тежка правна квалификация. За да се определи като особено тежък случай, следвало да се има предвид реакцията на френските фирми - ошетени ЮЛ, които дори не се били постарали да съберат данни за лицата, фалшифицирали подписа на техните ръководители и наредили преводите. По този начин съдът е направил всичко възможно да установи по какъв начин е извършена измамата и има ли някакво отношение с подсъдимия. Такова не било доказано. Нито дейността им била прекратена, нито пък имало други тежки последици, поради което защитата счита, че в този случай не била налице по-тежката квалификация.

Относно наказанието – при определянето му съдът бил съобразил както чистото съдебно минало на подсъдимия, така и обстоятелството от личния му живот и неговото поведение. Обръща се внимание, че от деянието са изминали осем години, които представлявали един дълъг период от време, през който подсъдимият нямал никакви прояви. Защитата иска да бъде потвърдена присъдата и да се счете, че наказанието е съобразено с неговите цели и е справедливо.

Защитникът на подсъдимия адвокат Н. прави възражение, че протестът не бил изпълнил изискванията на чл. 320 НПК, тъй като в него се излагали единствено доводи, че не е справедливо наказанието и че същото неправилно е наложено. Съгласно закона прокурорът следвало да изложи и доводи, касаещи неизяснените обстоятелства и доказателствата, които следва да се съберат от въззивната инстанция. В случая декларативно се прави искане за промяна на наказанието, като и пред въззивната инстанция прокурорът не излагал доводи, кое от мотивите на първоинстанционния съд не било вярно. От мотивите било видно, че първоинстанционният съд, практически, поставял на базата на доказателствата, събрани и в хода на съдебното следствие и на фаза на досъдебното производство, един важен въпрос - ако е имало участие, дали участието на подсъдимия се различавало от действията на лица, които били свидетели в това производство, и каква е била причината към онзи момент да не се разследва лицето Д. Д., данни за което било прието, че имало отношение с прането на пари. Според защитата първоинстанционният съд правилно коментирал странните действия как така лековерно, на базата на един имейл и някакво телефонно обаждане, се превеждала една сума пари от един редови служител при липсата на каквито и да било други съпътстващи документи за закупуване на търговско предприятие, като този служител даже не бил намерен, за да бъде разпитан. В мотивите, според защитата, се поставяли и други въпроси за ролята на определени свидетели – дали тяхната роля е различна от тази на подсъдимия и защо следвало да се твърди, че единствено той е човекът, който трябва да бъде привлечен към наказателна отговорност. На базата на този анализ СГС е постановил своя осъдителен акт, като същият бил съобразен изцяло с личността на дееца, периода от време и доказателствата.

В мотивите си съдебният състав приемал още, че свидетелите К., С., П. П. и П. сочели лицето Д. Д. като човекът, който е движил и давал своите разпореждания на подсъдимия. Тези и други свидетели обяснявали, че той реално изпълнявал указанията на Д.. По делото имало данни, че подсъдимият е имал отношение с него, тъй като бил негов служител, но за Д. не били събрани сведения от органите на досъдебното производство и не бил разпитван изобщо.

Всички тези съображения според защитата довели съда до извода, че наказанието следва да бъде определено при условията на чл.66 НК, поради което и съдът наложил явно справедливо наказание, след като не е било оспорено от подсъдимия.

По делото били налице писмени и гласни доказателства, че подсъдимият В. живее на семейни начала с М. Б., а Н. Б. бил нейното дете, което се отглеждало от подсъдимия и от Б., тъй като биологичният баща на детето не полагал грижи за него. Заболяването на това дете било изключително сериозно, поради което трябвало да се полагат много грижи. Били представени доказателства за това, че В. полагал много грижи за детето, като защитата счита, че не винаги биологичният родител е този, който полага грижи, отглежда и възпитава едно дете.

Иска се съдът да приеме, че депозираният протест практически не отговаря на изискванията на НПК и че същият не е допълнен в хода на съдебното следствие. Според защитата в

съдебното заседание пред въззивната инстанция прокурорът не бил изложил също никакви доказателства и не коментирал нищо от съдържащото се в мотивите на СГС. По изложените съображения защитата моли протестът да се остави без уважение.

Като реплика на твърденията на адвокат Н., прокурорът прави възражение, че е безпочвено твърдението, че протестът на СГП не изпълвал реквизитите на чл.320, ал.1 НПК. Счита, че с протеста е направено искане не за посочване на неизяснени обстоятелства, тъй като такива според прокуратурата нямало, а за проверка на събрани доказателства от съда, които касаели обвинението по ал. 5 на чл. 253 НК. Прокурорът счита, че СГС неправилно бил интерпретирал доказателствата, като изключил обстоятелството, че деянието представлявало особено тежък случай и било в особено големи размери. Искането на прокуратурата в протеста било за превратно тълкуване на доказателствата и неправилно прилагане на материалния закон, след като имало обвинение пред първата инстанция.

В правомощията на САС било да приложи чл. 336, ал. 1, т. 1 НПК, като отмени присъдата и постанови нова, като приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление, за което имало обвинение пред първоинстанционния съд.

Като дуплика защитата възражава, че дори и в съдебното заседание пред въззивната инстанция прокурорът не можел да обясни с какво прокуратурата не била съгласна.

Съдът, като взе предвид становището на страните в съдебно заседание, като прецени изложените в протеста доводи и съображения и като съобрази събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Свидетелят Л. С. и лицето Д. Д., известен с прякорите М. Д. и М. Д., се запознали по повод обява на свидетеля за извършване на ВИК ремонти. След направен ремонт от С. на водопровод на апартамент, находящ се на ул. Фритьоф Нансен в гр. София, Д. му предложил да работят заедно във връзка с изграждането на жилищни сгради на територията на гр. София. На свидетеля му било обяснено, че следва да бъдат регистрирани на негово име търговски дружества, тъй като Д. имал проблеми с НАП. За целта С. предоставил копие от личната си карта на лицето. Впоследствие подписал подготвените документи, които получавал от „М.“ или негов служител /неустановено лице по делото/. Включително и няколкократно се явил по техни указания, получени като съобщение в пощенската му кутия, пред нотариус, където подписвал подготвени пълномощни във връзка с дружествата, общо шест, на които бил едноличен собственик и управител.

По този начин било регистрирано и търговското дружество „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД с едноличен собственик на капитала и управител Л. С.. Подсъдимият също се познавал с Д. Д. Б.В. бил управител на търговско дружество „Мега Фуудс Груп“ ООД, в което основен съдружник бил Д..

Към месец февруари 2014 г. свидетелят К. С. бил безработен. На неустановена дата през месец февруари свидетелят К. С. се намирал в кафене на ул. Цар Калоян в гр. София. В заведението бил също подсъдимият В. заедно с лицето Д. Д.. Подсъдимият се приближил до

масата, където седял свидетелят С., и го заговорил. В хода на разговора му предложил да получи възнаграждение, за да открие като пълномощник на фирма банкова сметка и впоследствие да изтегли от същата получената парична сума, която да му предаде. Подсъдимият уверил С., че няма повод за притеснение и доколкото свидетелят бил финансово притеснен и нямал доходи, същият приел предложението. С. предоставил на подсъдимия личната си карта, която последният взел, казал му да изчака и излязъл от заведението. След около половин час В. върнал документа за самоличност на свидетеля и му дал мобилен телефон „Нокия“, който непосредствено преди това взел от Д.. Обяснил на С., че телефонът е само за връзка помежду им, като под №1 е номера, на който може да се свързва с него.

На 18.02.2014 г. подсъдимият се свързал със С., като поискал от него да се видят пред клон на „Банка ДСК“ АД, находящ се на ул. Цар Калоян. При пристигането си на място, С. видял В., който се намирал до спрял лек автомобил „БМВ“ тъмен на цвят. Подсъдимият получил от лицето Д. Д., намиращо на шофьорското място, документи, включително и печат на дружеството, който предал на С.. Съгласно предоставеното му нотариално заверено пълномощно от 17.02.2014 г. от управителя на „Глобал Естейт де Лукс, ЕООД Л. С., свидетелят С. на 18.02.2014 г. сключил договор за разплащателна сметка с банка ДСК ЕАД, ФЦ „Батенберг“, като открил банкова сметка в евро и в лева. По указание на подсъдимия, С. поискал достъп до електронно банкиране, но тъй като същото не било изрично посочено в пълномощното, свидетелят А. Г., експерт „Връзки с малки и средни предприятия“ във ФЦ на банката, разяснил реда. Впоследствие на 19.02.2014 г. в банката било представено нотариално заверено пълномощно от С. и за електронно банкиране, като в този ден провел разговор с Г., в който се осведомил за реда за теглене на пари в брой. След напускане на банковия клон свидетелят се обадил по предоставения му телефон на подсъдимия, който му казал, че ще му се обади, когато парите постъпят по сметката.

Междувременно в периода от 26.02.2014 г. до 27.02.2014 г. от неустановено по делото лице/лица по електронен път били изпратени неистински и-мейл съобщение до назначения на временен договор от 11.12.2013 г. във френското търговско дружество „FAAC France“, асистент -счетоводител Л. В. - Т. /неразпитана в хода на съдебното производство, поради невъзможност същата да бъде установена от френските компетентни власти/. Към посочения период административният и финансов директор на дружеството Ф. Х. бил в Италия. На електронната кореспонденция бил предаден вид, че е изпратена от електронната поща на свидетеля Ф. Х. и от адвокат Л., което не отговаряло на истината. Установено било, че няма адвокат с посоченото име.

Съгласно тази кореспонденция на Л. В. -Т. било указано да бъде извършен паричен превод в размер на 487 020,55 евро от банкова сметка на „FAAC France“ в банка „БНП Париба“ - Франция по банкова сметка № IBAN ***** на „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД в Банка ДСК ЕАД с посочено основание плащане по договор, сключен между горните дружества за покупко-продажба на търговско предприятие. В изпълнение на това указание на 26.02.2014 г. свидетелката Л. В. - Т. наредила сумата от 487 020,55 евро, собственост на „FAAC

France“, по сметка на българското дружество „Глобал Естейт де Лукс“ ЕАД, с което била причинена вреда на френското дружество в размера на банковия превод.

По идентичен начин в края на месец февруари чрез и-мейл кореспонденция, на която е предаден вид, че изхожда от свидетеля Х. и адвокат Л., било указано на Л. В. - Т. да нареди още един превод към сметката на „Глобал Естейт де Лукс“ ЕАД. На 04.03.2014 г. от банкова сметка на френското дружество „FAAC France“ по банковата сметка на българското дружество „Глобал Естейт де Лукс“ ЕАД в Банка ДСК ЕАД постъпила сумата от 463 385 евро. На основание получено съобщение за оспорване на операцията от френска страна на 04.03.2014 г. /вторник/ наредения превод бил задържан и сметката на „Глобал Естейт де Лукс“ ЕАД не била заверена и съответно впоследствие върната обратно по сметка на ощетеното дружество.

Около седмица след последната им среща, на 28.02.2014 г. подсъдимият се обадил на С., за да изтегли постъпилите по сметката на дружеството „Глобал Естейт де Лукс“ парични суми. Двамата се срещнали в района на Съдебната плата в гр. София, където В. го чакал, а в близост до него имало спрял лек автомобил БМВ. Свидетелят забелязал в него същото лице, Д. Д., което било заедно с В. и при предишните им срещи. Преди свидетелят да влезе в банковия клон, подсъдимият му дал необходимите документи /пълномощно, договора за разкриване на разплащателна сметка, печат на дружеството/ и му казал да посочи като основание за теглене на сумата договор за покупко-продажба на предприятие.

В клона на банката, находящ се на ул. Цар Калоян, свидетелят бил уведомен, че следва да заяви изтегляне на сумата три дни предварително. Същият попълнил заявление, напуснал офиса и съобщил на подсъдимия за отказа на банката. В. поискал от С. да остане на разположение, като му казал да се разходи за около половин час. Междувременно потърсил съдействие за изтеглянето на сумата от свидетеля В. В., който към този момент работел като банков посредник. Малко по-късно свидетелят С. получил обаждане на мобилния телефон и му било указано да се придвижи до клона на банката, находящ се на ул. Московска. На паркинга в близост до клона на банката на ул. „Московска“ подсъдимият пристигнал с лек автомобил БМВ, управляван от свидетеля Д. К., с № *****. В близост до тях, в друг автомобил БМВ, бил и Д. Д.. На място пристигнал и свидетелят В. В.. Последният и В. казали на С., че имат човек в банката, който ще помогне парите да бъдат изтеглени до края на деня и го насочили към главния касиер в клона. На главната каса в клона свидетелят около 12.30 ч. изтеглил сумата от 50 000 евро, след като попълнил и подписал Декларация по чл. 4, ал. 7 и по чл. 6, ал. 5, т. 3 от ЗМИП и съгласно указанието на главния касиер пуснал запитване за сумата от 300 000 евро. Банкнотите свидетелят поставил в бяла кожена чанта, която му била дадена от В., излязъл от клона и предал чантата на подсъдимия, който я оставил на задната седалка в лекия автомобил, управляван от К.. Лицата се разделили, като се уговорили, след като изтегли и втората сума от 300 000 евро, отново да се срещнат на същото място. Малко по-късно С. получил обаждане от банката на личния си телефонен номер, който бил оставил за връзка в банковия клон, същият отишъл в банката и попълнил съответните декларации, след което около 14.00 ч. изтеглил сумата от 300 000 евро и подал

заявка за остатъка от сумата, а парите предал по същия начин на В., който отново ги оставил на задната седалка в автомобила. Свидетелят уведомил В., че касиера е заявил, че остатъкът от сумата не е възможно да бъде изтеглен същия ден. Подсъдимият му казал, че ще уредят изтеглянето чрез своя човек в банката, като поискал С. да изчака. Около 16.00 ч. свидетелят бил изпратен отново в клона на банката, но в Център частно банкиране „Московска“, изтеглил сумата от 130 000 евро и отново я предал на паркинга пред банката на подсъдимия. В. му казал да изчака, отишъл до шофьорската врата на автомобила, в които се намирал Д. Д., след което се върнал и дал на С. уговорената от тях сума в неустановен размер.

След като получил и последната сума, около 16.30 ч. В. заедно с Д. К., който управлявал лек автомобил № *****, се отправили към ул. „Цар Иван Асен II“, където в района на пицария „Виктория“ спрели. Подсъдимият излязъл от автомобила, носейки светла чанта, предадена му от С., съдържащи изтеглените от „Банка ДСК“ АД пари в размер на 480 000 евро и се насочил към друг лек автомобил с марка БМВ. Лицето отворило задната врата, влязло в автомобила. Около половин час по-късно подсъдимият В. се качил обратно в автомобила на свидетеля К. без чантата и двамата се насочили към дома на свидетеля.

На 04.03.2014 г. сутринта свидетелят С. получил обаждане от подсъдимия, който му казал отново да отиде в банката, тъй като има нов превод.

Същевременно в банката било получено съобщение, че преведените по сметка на „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД парични суми са наредени в резултат на извършена измама спрямо френското дружество „FAAC France“, за което били уведомени ДАНС. На място в банковия клон на Московска свидетелят С. изчакал до пристигането на полицейските органи.

На неустановена дата след началото на 2014 г. до месец февруари 2014 г. свидетелят В. В. предложил на своя приятел свидетеля П. П. да получи по банкова сметка на управляваното от него дружество „Глобакс Лимитид“, регистрирано във Кралство Великобритания, парични средства от чужбина, които да преведе на друго дружество. За парите В. обяснил, че същите представляват плащане на европроект. За П. било уговорено 1,5 % възнаграждение от сумата, поради което същият приел предложението

На неустановена дата през месец февруари 2014 г. подсъдимият узнал от свидетеля С. Ф., че негов приятел Х. П. се нуждае от пари. Ф. запознал В. със свидетеля Х. П., който бил едноличен собственик и управител на „Тим консалтинг“ ЕООД. Двамата се срещнали в заведение, намиращо се в близост до Софийския университет. На разговора, проведен между тях, присъствало и лицето Д. Д., който поискал услуга от П. Подсъдимият, с който свидетелят се познавал по-добре, го уговорил да получи срещу възнаграждение от 15 000 лв, по сметка на дружеството си в „Райфайзенбанк България“ ЕАД парична сума, която впоследствие да изтегли и да му предаде. В. обяснил, че парите ще бъдат преведени от неговото дружество „Глобакс Лимитид“, а като основание за пред банката свидетелят да посочи заем.

В периода 26-28.02.2014 г. от неустановени по делото лица били изпратени на електронната поща на свидетелката М. М., служител във френското дружество „SIGMAPHI SAS“,

отговаряща за финансите писма, на които бил предаден вид, че са автори президента на дружеството свидетеля Л., и адвокат от Париж. Съгласно съдържанието на получената от М. кореспонденция ѝ било указано, че следва да преведе по банков път парична сума в общ размер на 726 997,55 евро, необходима за закупуване на предприятие. Към посочения период президентът на „SIGMAPHI SAS“ бил в командировка в Китай. Свидетелката М. знаела, че се водят предварителни преговори за закупуване на предприятие в САЩ, същата се опитала да се свърже с господин Л., като поради не добра връзка между тях комуникация по въпроса не била осъществена. Тъй като свидетелката М. била упълномощена да се разпорежда със средства на дружеството в размер до един милион евро, без санкция на президента, и предвид настоящите телефонни обаждания и съобщения, получени от лице, представящо се за адвокат на Л. с настояване за експедитивност, същата наредила, съгласно посоченото в мейла правно основание „покупко-продажба на търговско предприятие“, по банков път два парични превода, всеки на стойност по 200 000 евро, общо 400 000 евро, собственост на „SIGMAPHI SAS“, съответно от банките „Credit Agricole“ Франция и „CIC“ Франция към банкова сметка IBAN ***** на „Глобакс Лимитид“ в банка „УниКредит Булбанк“ АД, с което била причинена вреда на френското дружество в посочения размер, който впоследствие бил записан счетоводно като загуба.

По идентичен начин на следващия ден 28.02.2014 г. свидетелката М. отново наредила два банкови превода, както следва чрез банка „Credit Agricole“ Франция в размер на 126 997,55 евро и чрез „CIC“ Франция 200 000 евро, общо в размер на 326 997,55 евро, собственост на „SIGMAPHI SAS“, към сметка на „Глобакс Лимитид“ в „Булбанк“ АД, която постъпила на 04.03.2014 г. На същата дата сутринта президента на „SIGMAPHI SAS“ бил уведомен от своя счетоводител, свидетелката М. за извършените преводи и получената от нея кореспонденция, установявайки, че същата не е истинска, и потърсено съдействие на компетентните власти във Франция, в резултат на което впоследствие втората сума в размер на 326 997, 55 евро била блокирана и върната обратно на ощетеното френско дружество.

За периода 27.02.2014 г. - 28.02.2014 г. по банковата сметка на „Глобакс Лимитид“ в банка „УниКредитБулбанк“ АД в гр. София, постъпили двата парични превода по 200 000 евро от френското дружество на „SIGMAPHI SAS“. Свидетелят В. В. указал на П. П. да нареди парите по банкова сметка № IBAN ***** на „Тим консалтинг“ ЕООД в „Райфайзенбанк“ АД, с правно основание договор за заем, какъвто не бил сключен.

На 28.02.2014 г. П. П. наредил сумата, получена от „SIGMAPHI SAS“, превалутирана в лева в размер на 777 468 лева, по банкова сметка на „Тим консултант“ ЕООД.

На същата дата подсъдимият се обадил на свидетеля Х. П. и му съобщил, че парите са постъпили по сметка на управляваното от него дружество. Последният отишъл до клона на „Райфайзенбанк“ АД, намиращ се на ул. „Гогол“, в гр. София, където било потвърдено от служител на банката, че паричната сума от 777 468 лева е постъпила по банковата сметка. Първоначално П. бил уведомен, че в банката не разполагат с наличност да изплатят на каса парите, но в следобедните часове, по телефона му съобщили, че сумата е налична в копюри по 10 лв. и 20 лв. и ако желае, може да получи парите. Свидетелят се обадил на своя приятел

С. Ф., който пристигнал пред клона на банката с лек автомобил БМВ с ДК № *****, собственост на баща му. Автомобилът бил управляван от свидетеля Л. П.. В късния следобед парите били изтеглени от банковата сметката на „Тим консалтинг“ ЕООД от П., след попълване на необходимите документи, където като основание същият записал договор за заем. С помощта на охраната и свидетелят Ф. около 17.10 ч. парите, които били в значителен обем, предвид дребните копюри, били поставени в багажника на автомобила с № *****, с който лицата П., Ф. и П. потеглили в 17.13 ч. и се отправили по указание на подсъдимия В. по бул. „Евлоги Георгиев“ посока бул. „Мадрид“. В района на Малък градски театър, П., който шофирал, спрял. Няколко минути по-късно зад тях спрял и лек автомобил БМВ - 3 серия, от който излезли подсъдимият и Д. Д.. Същите заедно със свидетелите П. и Ф. преместили парите в автомобила, ползван от подсъдимия и Д., след което последният дал сумата от 15 000 лв. на свидетеля П., съгласно уговорката им, като парите били предварително подготвени и не били от тези, изтеглени от банката, и лицата се разделили.

На 04.03.2014 г. свидетелят П. получил обаждане от служител при „Райфайзенбанк“ АД, с искане същият да попълни допълнителни документи, свързани с изтеглената на 28.02.2014 г. парична сума. Притеснен, свидетелят съобщил на Ф. за обаждането. На 06.03.2014 г. сутринта двамата отишли в заведение „Голдън Неро“, находящо се на бул. Витоша, където имали среща с подсъдимия В. и лицата П. П., В. В., Д. Д.. П. и П. подписали предварително подготвен фиктивен договор за заем на парични средства между „Глобакс Лимитед“ и „Тим консалтинг“ ЕООД, като посочили дата на сключване 27.02.2014 г. Впоследствие същият ден свидетелите П. и Ф. отишли в банковия клон на „Райфайзенбанк“ АД, на ул. Гогол, в гр.София, където били задържани.

Междувременно на 06.03.2014 г. и свидетелят П. получил обаждане на „УниКредит Булбанк“ АД, че има отново превод по сметката „Глобакс Лимитид“, като обаче поради проблем парите били запорирани. Свидателят се свързал по телефона с В. В., за да се информира какво се случва. Била уговорена среща на бензиностанция „Шел“, където П. се видял с Д. Д. и подсъдимия В.. Тримата отишли в заведение в кв.Драгалевци, където П. получил обаждане от съпругата си. Същата го уведомила, че в дома им има служители на полицията и дала телефона си на един от тях, за да разговаря с П.. След проведения разговор, Д. казал на В. и П. да си изключат телефоните, впоследствие имали среща с адвокат и след това се разделили, като Д. дал 200 лв. на П. и му казал да не се прибира в дома си.

Свидателят К. Б. се познавал с лицето Д. Д., както и с неустановено по делото лице с малко име „Б.“ или „Б.“. В края на месец февруари тези две лица се свързали със свидетеля и поискали от него, в качеството на пълномощник на „Лионил“ ЕООД, да открие банкова сметка на дружеството в банка „Пиреос България“ АД, след което да внесе по нея пари и същият ден да ги нареди по сметка на Trive Set Limited - гр. Шанхай, КНР. Д. и Б./Б., различно лице от подсъдимия В., му обяснили, че парите се превеждат за закупуване на фотоволтаични панели за изграждане на соларен парк от Д., като в замяна му била обещана

работа. Свидетелят предоставил личните си данни за изготвяне на пълномощно. На 04.03.2014 г. сутринта Б. отишъл пред клон на банка „Пиреос България“, находящ се на бул. Витоша срещу Съдебната палата. На мястото дошли и две непознати за свидетеля лица, които носели парите, необходимите документи за извършване на банковия превод и заедно с Б. влезли в банката. Парите, които били в евро и лева, били броени и описвани в банката, като частта от тях в български лева била превалутирана в евро. Сумата от 560 000 евро били внесени и впоследствие наредени от банкова сметка в банка „Пиреос България“ АД на търговско дружество „Лионил“ ЕООД с едноличен собственик и управител Е. С. чрез пълномощник свидетеля К. Б. към чуждестранно юридическо лице Trive Set Limited КНР. Като основание за наредения превод било посочено плащане по договор за покупко-продажба на фотоволтаични панели от 24.02.2014г., на които бил предаден вид, че е сключен между дружеството Trive Set Limited - гр.Шанхай, КНР чрез пълномощник Н. С. и „Лионил“ ЕООД чрез управителя Е. С., като подписите на Н. С. не са положени от нея.

След получените сигнали от френските компетентни власти за съдействие и банките, от които били изтеглени парите, било образувано досъдебно производство в ДАНС. В хода на същото били използвани СРС по отношение на подсъдимия Б.В. и свидетеля В. В.. От протоколи за изготвяне на веществени доказателствени средства от прилагането на СРС, е установено, че между Б. и В. е проведен разговор на 31.03.2014 г., в който са коментирали разследването. Впоследствие на 13.04.2014 г. В. споделил за неприятностите си във връзка с изтеглените суми от ДСК със своя позната, а Б. е обсъждал случващото се на 19.08.2014 г.

Основният съд, при съблюдаване на приобщената доказателствена съвкупност и след анализ на нейното съдържание, е очертал горепосочените правно значими фактически обстоятелства за предявеното срещу подсъдимия обвинение и в съответствие с изискванията на материалния закон е формирал заключение за престъпна съставомерност на деянието на подсъдимия В. по чл. 253, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 НК, като на основание чл. 304 от НПК го е оправдал по обвинението му по ал. 5 и ал. 4 на чл. 253 от НК – да е предполагал, че полученото имущество е придобито чрез тежки умишлени престъпления и същото да е в особено големи размери и случаят да е особено тежък.

След анализ на всички гласни и писмени доказателства по делото, събрани на досъдебното производство и по време на съдебното следствие пред първоинстанционният, настоящата инстанция стигна до извода, че гореприетите съставомерни фактически обстоятелства са били правилно установени. Първостепенният съд е направил необходимата проверка на доказателствената съвкупност и е извършил съответния анализ на доказателствената стойност на отделните факти, касаещи предмета на доказване. Настоящият състав намира, че изследвайки същите всестранно и пълно, той е дал адекватна оценка на доказателствата според действителното им съдържание и е изградил правилно вътрешното си убеждение, което е отразил в мотивите на обжалвания съдебен акт, който се явява обоснован и законосъобразен.

Въззивната инстанция намира за обоснован правния извод на съда, че подсъдимият е осъществил деянията, в което е бил обвинен, както от обективна, така и от субективна

страна. В подкрепа на това заключение е цялата доказателствена съвкупност, събрана и проверена по делото при спазване на процесуалните правила за това. Първоинстанционният съд е приложил хронологичен подход при анализа на доказателствата в тяхната съвкупност, като по несъмнен начин е установил времето, мястото и начина на извършване на деянията от подсъдимия, като е бил даден отговор и на въпроса за формата на вината.

И настоящият състав се солидаризира с извода на основния съд, че събраният по делото доказателствен материал не съдържа съществени противоречия относно обстоятелствата, при които са били направени банковите преводи от френските дружества към сметки в български банки на дружествата „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД и „Глобакс Лимитед“, относно подготовката и организацията по изтегляне на сумите от К. С. и Х. П., както и относно предаването им на подсъдимия В. в присъствието на лицето Д. Д..

Предмет на доказателствената преценка и анализ на първостепенния съд основно е било несъответствието относно личната съпричастност от страна на част от свидетелите към осъществяване на деянията, както и относно степента на участието на подсъдимия В. в тяхното осъществяване.

На първо място решаващият съд правилно е приел, че предикатните престъпления са извършени, обосновавайки фактическите си изводи в тази насока както на показанията на свидетелите Ф. Х., Ж. Л. Л. и М. М., така и на съдържанието на приложената по делото имейл кореспонденция от двете френски компании - френските дружества „FAAC France“ и „SIGMAPHI SAS“. Давайки вяра на същите, съдът е извел фактическите обстоятелства относно механизма на извършване на предикатните престъпления. Чрез разпитите на свидетелите Х., Л. и М. са били установени обстоятелствата относно начина, по които лицата, имащи правомощията да се разпореждат с парични средства в посочените дружества, са били мотивирани да извършат преводи по банковите сметки на „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД и „Глобакс Лимитед“. На получени имейл съобщения със съдържание за превеждане на суми за закупуване на предприятия е бил придаден вид, че са изпратени от посочените по-горе свидетели Л. и Х.. Въз основа на тях и съобразно правомощията си да оперират с финансови средства на дружествата, служителите М. и Т. са извършили съответните парични преводи. Това естествено е съвпаднало с периодите, когато президентът на „SIGMAPHI SAS“ и административният и финансов директор на „FAAC France“, са били служебно ангажирани извън Република Франция, което е улеснило измамните действия. В имейлите е било посочено още, че парите следва да се преведат по посочените банкови сметки, като за целта е необходима максимална експедитивност и конфиденциалност, което допълнително е способствало осъществяването на преводите. В потвърждение на искането е била осъществена кореспонденция и с лице, представящо се за адвокат по сделките, което допълнително е гарантирало достоверността на дадените разпореждания към съответните опериращи служители и е изключило всякакви съмнения за наличието на някаква конспиративност. Правилно първостепенният съд е взел предвид и показанията на свидетеля М. С., който съобразно компетентността си като служител на ДАНС подробно е разяснил механизма на извършване на този вид „измами“, дефинирайки

ги като „социално инженерство“, основано на манипулиране на електронна поща, в резултат на което лицата, опериращи със паричните средства в дружествата, са оставали с убеждението, че указаните им действия за разпореждане с парични суми са дадени от техните ръководители.

В конкретния случай, с оглед на установените по делото факти, правилно съдът е приел за установено по несъмнен начин, че предикатните престъпления са извършени от неустановено/неустановени лица по отношение парични средства, собственост на френските юридически лица „FAAC France“ и „SIGMAPHI SAS“ на територията на Република Франция, където са били сезирани компетентните органи. В резултат на това са започнали наказателни производства в гр. Ван и гр. Лион за измама, поради създаденото убеждение у лицата, упълномощени да оперират с финансови средства в посочените дружества /М. и Т./, че получените указания за разпореждане с парични суми чрез имейл съобщения са изпратени лично, съответно от президента на „SIGMAPHI SAS“ Л. и административния и финансов директор на „FAAC France“ Х.. Поради това и двете служителки са наредили неправомерно тези парични средства по сметки на „Глобакс Лимитид“, с управител П. Н. П., в размер на 400 000 евро, собственост на „SIGMAPHI SAS“ и на „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД, с управител Л. С., в размер на 487 020,55 евро, собственост на „FAAC France“, а почти веднага след това и сумите от „FAAC France“ в размер на 463 385 евро и от „SIGMAPHI SAS“ в размер на 326 997,55 евро, като последните са били блокирани и върнати обратно. От така изложените обстоятелства е видно, че извършените във Франция предикатни престъпления изпълват с необходимото съдържание съставомерните признаци на престъпление „измама“.

Неоснователно е възражението в протеста, че с действията си подсъдимият е осъществил признаците на квалифицирания състав по чл. 253, ал. 4 от НК, тъй като не било необходимо към момента на изпирането на парите той да е наясно и да е съзнавал конкретните фактически обстоятелства, свързани с конкретно извършените предикатни престъпления /време, място, обстановка и др./, още по-малко и тяхната точна наказателно-правна квалификация, в случая измама по смисъла на чл. чл. 209-211 от НК. Според изложеното в протеста, достатъчно било подсъдимият да разполага със субективни представи, в случая да е предполагал, че извършва действия по изпиране на пари, придобити чрез предикатно престъпление, чиято обществена опасност е била със степен, достатъчно висока, като според прокурора такива субективни представи безспорно са били налице у подсъдимия.

Настоящият състав, преди да изрази становището си по така изложеното в протеста възражение, намира за необходимо да посочи, че на първо място споделя изводите на първостепенния съд, че подсъдимият В. е участвал в подготовката и организацията по изтегляне на неправомерно получените от френските дружества парични средства в „Банка ДСК“ АД и „Райфайзенбанк“ АД, както и че изтеглените впоследствие от С. и П. парични суми са му били предани от тях, за което същите двама са получили възнаграждение. Подсъдимият е съзнавал също така, че въпросните парични средства са придобити чрез престъпление. В резултат на действията си подсъдимият е получил паричните средства,

предмет на обвинението, като, макар и за кратко, е осъществил фактическа власт върху тях. Относно конкретното участие на подсъдимия в осъществяване на престъпленията по т. 1, т. 2, т. 3 и т. 4 от обвинението, съдът основно се е доверил на показанията на свидетелите К. С., Х. П., С. Ф., Л. П., Д. К., Л. С., В. В. и П. Н. П., приемайки, че същите имат основно значение за предмета на доказване по делото. И настоящият състав приема, че същите се явяват основно доказателствено средство, пряко установяващо извода, че подсъдимият В. е извършил вмененото му с обвинителния акт престъпление. Отделно от това, особеното им положение на свидетели-очевидци придава на показанията им още по-голяма тежест. Законосъобразно и процесуално издържано първостепенният съд е подложил на анализ въпросните показания, съпоставил ги е с останалите доказателствени средства и обосновано ги е кредитирал. Въззивната инстанция също намира, че те не са изолирани от доказателствената съвкупност, а се подкрепят изцяло от нея и следва да им бъде призната необходимата доказателствена тежест.

От вниманието на първостепенния съд не е убягнало наличието на известни разминавания и несъответствия с изнесената пред него и пред разследващите органи информация от част от свидетелите, които противоречия са били констатирани и отстранени по надлежния процесуален ред на чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Съдът споделя изводите на първата инстанция, че констатираните несъответствия не са съществени, за да определят показанията на тези свидетели като недостоверни или необективни, нито пък да разколебаят доказателствената им тежест. Правилно първостепенният съд е съобразил още, че в самото начало разследването е било насочено и срещу основните свидетели, съпричастни към инкриминираните деяния, което напълно обяснява същите да са били в значителна степен притеснени от неблагоприятното за тях развитие на събитията, в резултат на което да са били мотивирани да спестят в началото на разследването голяма част от информацията, с която са разполагали и на която са станали очевидци.

На първо място, извършването на първите три деяния от обвинителния акт и тяхното авторство се установяват от показанията на свидетеля С.. Същият е дал показания относно извършените от него действия, свързани с откриване на банкова сметка, представяне на допълнително пълномощно за достъп до електронно банкиране и изтегляне на паричните суми от банката. Основателно съдът е кредитирал заявеното от свидетеля С. относно организацията по откриване на банкова сметка на дружеството „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД в „Банка ДСК“, изтеглянето на парите в брой на 28.02.2014 г., тяхното предаване на В. същия ден, ролята на подсъдимия в осъществяване на деянието, съдействието на свидетеля В. и участието на лицето Д. Д.. Обосновано съдът е поставил обаче под съмнение заявеното от С., че веднага след проведения разговор с непознатия за него към онзи момент В. се е съгласил да извърши такава необичайна и ангажираща услуга и на момента е предоставил личната си карта, за да бъде изготвено необходимото пълномощно. Правилно съдът е отхвърлил като недостоверни показанията му в частта относно случайно запознанство с В., опитите да се внуши инцидентна съпричастност на свидетеля В. извършеното и твърденията му за липса на знание относно случващото се, като е приел, че

същите са насочени към изграждане на версия, целяща избягване на наказателна отговорност във връзка с извършеното от него. Изяснено е по делото, че С. е получил информация и е бил наясно за начина на теглене на такава голяма сума в брой, видно от показанията на разпитаните по делото банкови служители, които са му дали необходимите разяснения при посещението му в банката. От показанията на свидетелката А. е видно, че е било оказаното и съдействие от В. на С. за откриване на банкова сметка. Противоправният характер на случващото се установява и от получените указания за начина на комуникация между него и подсъдимия, които са били видимо конспиративни и съмнителни.

Селектирането на информацията от страна на свидетеля пред съда безспорно е било продиктувано от стремежа и желанието му да обоснове участието си в случилото се като случайно и да оневини себе си чрез твърденията, че е изпълнявал дадените му указания, ръководен единствено от желанието да получи възнаграждение за извършената от него услуга. По отношение и на полученото възнаграждение за нея показанията му също са били колебливи. Досежно основните обстоятелства обаче - откриването на банкова сметка по указание и съдействие на подсъдимия, изтеглянето на парите и последващото им предаване на В., свидетелят е категоричен.

Правилно решаващият съд е приел, че конкретните обстоятелства, при които е била открита банкова сметка на „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД и впоследствие изплатена сумата от 480 000 евро, се изясняват и от показанията на свидетелите - банкови служители в „Банка ДСК“, а именно - Д. М., П. П., С. А., Й. Х., А. Г., М.а Г., Й. С.а и В. Я., които установяват реда и начина на работа в конкретните клонове на банката и които по съдържание съответстват на приложените и приети по делото писмени доказателства - пълномощни, подписани от управителя на дружеството, договор за разплащателна сметка, банкови документи. Тези писмени доказателства също установяват фактическите обстоятелства, свързани с откриването на банкова сметка от С. и изтеглянето на паричните суми.

Съдът се е доверил изцяло и на показанията на свидетеля Л. С. относно причините и начина на регистрация на „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД, както и реда, по който е оперирал с дружеството. Л. С. не отрича подписите си върху пълномощни, нотариално заверени, съгласно които свидетелят К. С. е открил банкова сметка на „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД в „Банка ДСК“ ЕАД и впоследствие е изтеглили от нея инкриминираната с обвинението парична сума. От показанията на този свидетел обаче е видно, че той не е познавал подсъдимия В., както и лицето, което е упълномощил да представлява дружеството пред банките. За достоверността на последното допринасят и показанията на свидетеля К. С., който също е категоричен, че не е познавал управителя на „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД.

Досежно осъществяване на престъпното деяние по т. 4 от обвинението от страна на подсъдимия важно значение имат свидетелските показания на Х. П., С. Ф. и Л. П., които еднопосочно установяват, че непосредствено след изтеглянето им от банката, парите са били предадени на подсъдимия В. в присъствието на лицето Д. Д.. Правилно съдът ги е кредитирал и въз основа на тях е извел посочените фактически обстоятелства. Въпреки че е констатирал известни противоречия в показанията на П. и Ф., правилно

първоинстанционният съд е приел, че същите намират обяснение в желанието на всеки от тях да избегне и омаловажи действията си, чрез които реално е оказал съдействие за осъществяване на случилото се. Настоящият състав споделя изводите, че установените противоречия не са от такова естество, че да компрометират съобщените от свидетелите факти относно тегленето на парите и предаването им на подсъдимия и Д.. Тези обстоятелства се подкрепят и от показанията на свидетеля Л. П., който като незаинтересовано лице от изхода на делото и управлявайки автомобила, с който П. и Ф. са си тръгнали от клона на „Райфайзенбанк“ АД, след като натоварили получените пари, пряко е възприел действията по предаването на същите на В.. Като логична последица и завършек на случилото се са и показанията на П., че същият получил възнаграждение за извършената услуга в размер на 15 000 лв., тъй като към онзи момент му били нужни средства заради финансови задължения, свързани със свидетеля Ф.. В подкрепа на това обстоятелство са и показанията на Ф., който от своя страна е бил заинтересован П. да получи парите, за да му се издължи.

Свидетелските показания на Ц. Т. също допринасят за изясняване на обстоятелствата, свързани с реда и условията за теглене на пари в брой от „Райфайзенбанк“ АД в края на месец февруари 2014 г.. От същите е видно, че към посочения момент политиката на банката не е изисквала предварителна заявка, а е предполагала да се плащат исканите от клиента суми при наличност, което правило за клиентите на банката едва впоследствие е било променено. Изплащането на сумата от 776 000 лева на 28.02.2014 г. на П., Т. съгласувала със старши отговорника в банковия клон. Значителният обем на паричната сума в различни копюри, които в по-голямата си част били по 10 лв. и 20 лв., се установява както от нейните показания, така и от показанията на П. и Ф..

Банковите документи, приложени по делото, от които безспорно е установено, че сумата от 400 000 евро е постъпила по сметка на „Глобакс Лимитед“, с управител П. Н. П., също внасят яснота и установяват предисторията на деянието. Същата се установява от показанията на П., който е категоричен, че е предоставил на В. В. данните на управляваното от него търговско дружество, включително номера на банковата сметка в „УниКредит Булбанк“ АД, с цел постъпването на средствата от „SIGMAPHI SAS“ Франция, което е станало на 28.02.2014 г.. Още на същата дата П. е превел превалутирана в български лева сумата в размер на 777 468 лева по банкова сметка на „Тим консалтинг“ ЕООД в „Райфайзенбанк“ АД. Правилно съдът е кредитирал като достоверни така дадените от П. показания, тъй като напълно съответстват с приложените по делото банкови документи и установеното от счетоводната експертиза. Основателно съдът ги е поставил в своите фактически изводи, като въз основа на тях е установил още, че впоследствие на 06.03.2014 г., в заведение „Голдън Неро“ в гр. София, в присъствието на лицата П., Ф., В., Д. и подсъдимия В., П. е подписал с дата 27.02.2014 г. наличния по делото договор за заем между „Глобакс Лимитид“ и „Тим консалтинг“ ЕООД, с цел създаване привидно основание на превода. Последното е имало също своето обяснение и е било провокирано по повод изискване на допълнителни документи от банките/„УниКредит Булбанк“ АД и

„Райфайзенбанк“ АД/ във връзка с превода на инкриминираната превалутирана сума.

Не на последно място обстоятелствата, свързани с получаването от страна на подсъдимия на паричните суми, се изясняват и от свидетеля Д. К., който е управлявал автомобила, в който е бил и подсъдимият в деня на получаването на парите и с който се е придвижвал. Същите се припокриват и не си противоречат относно тези обстоятелства с показанията на горепосочените лица, изтеглили парите на инкриминираната дата от двете банки и предали ги на подсъдимия В..

Правилно първостепенният съд е взел предвид и показанията на свидетеля М. С., който съобразно компетентността си като служител на ДАНС подробно е разяснил механизма на извършване на престъплението и участието на подсъдимия в него. От дадените му показания в съдебно заседание пред съдебния състав е видно, че именно от подсъдимия свидетелят С. разбрал през коя банка са били разпоредени и преведени в чужбина по-голямата част от изтеглените суми.

В доказателствената си дейност относно установяване факта на деянията първостепенният съд е съобразил и показанията на свидетеля В. В., като също е отчел опитите му да минимизира личното си участие в случилото се, на което е станал очевидец и към което е бил съпричастен. Безспорно по делото е установено, че В. към посочения момент е бил клиент на „Банка ДСК“ АД, като такъв е осъществявал „банково посредничество“ и е познавал лично част от персонала на банката. Както от неговите показания, така и от разпитите на свидетелите С. А., А. Г., М.а Г. и В. Я. съдът е извел фактически изводи, че именно в резултат на личните му контакти със служители на банката е станало възможно К. С. да изтегли в брой на инкриминираната дата значителната сума от 480 000 евро. В. се е занимавал с банково посредничество и е бил наясно, че изтеглянето на подобна значителна парична сума, без заявка и то непосредствено преди последващите няколко празнични дни по повод националния празник, е необичайно. Наред с това, за съпричастността на В. към инкриминираните случаи са и показанията на свидетелите Ф., П. и С.. Последният е дал показания, че в деня на тегленето на парите е пристигнал лично В., който е съдействал за това, а П. и Ф. са категорични за присъствието на В. на проведената среща на 06.03.2014 г. в заведението „Голдън Неро“, където бил подписан посочения по-горе в мотивите договор, изискан от банките като удостоверяващ преводното основание документ. Не на последно място са и показанията на П., че именно В. е поискал от него да предостави сметката на управляваното от него дружество „Глобакс Лимитид“, за да постъпят по нея паричните средства от Френското дружество и впоследствие да ги преведе по сметка на „Тим консултинг“ ЕООД, както и че той е бил в течение за необходимостта от подписване на договор, който да бъде представен като основание пред банките. Стремешът на В. да укрие това си поведение поради немалката си съпричастност към случилото се, правилно е било възприето като опит същият да се дистанцира от инкриминираните събития.

Последователността на възприетите от съда фактически изводи е налагала той да извърши анализ и на показанията на свидетеля К. Б., установяващи последвалите на 04.03.2014 г. действия на този свидетел по внасяне на пари в брой в лева и евро по сметка на

дружеството „Лионил“ ЕООД, в банка „Пиреос България“ АД, тяхното превалутиране и превеждането им веднага след това по сметка на „Trive Set Limited“ -Шанхай, КНР. Тези обстоятелства съдът е установил както от показанията на свидетеля Б., така и от приложените по делото банкови документи и заключението по съдебно-счетоводната експертиза. Правилно съдът е приел, че установените и проверени с тях доказателства в своята съвкупност са логични и непротиворечиви. От показанията на Б. е категорично установено, че той не е познавал подсъдимия В. и че не е имал отношение с него, което изключва каквото и да било участие на подсъдимия в действията по последващото отчуждаване на получените парични суми и фиксират епизодичното му участие в „изпирането“ на инкриминираните средства, изразяващо се във установяването на фактическа власт върху изтеглените от посочените лица парични средства и предаването им на друго лице. От изложеното в показанията на Б. се изяснява не само начина на внасяне на сумата от 560 000 евро и нареждането ѝ без основание по банкова сметка на дружество в КНР, но отново се изяснява основното участие на Д. Д. в осигуряването на лица, които да извършват необходимото за „изпирането на паричните средства“.

Съдът е кредитирал и показанията на свидетелката Н. Н. /с предишна фамилия С./, от които е видно, че тя никога не е била пълномощник на Trive Set Limited - Шанхай, КНР, както и че не е подписвала договор за покупко-продажба на фотоволтаични панели с дата 24.02.2014 г., в какъвто смисъл е и заключението по графическата експертиза.

Досежно механизма на извършване на деянието и неговото авторство съдът е взел предвид и основал фактическите си изводи и върху приобщените по делото писмени доказателства: банкови документи, получени от „УниКредит Булбанк“ АД, „Райфайзенбанк“ АД, „Банка ДСК“ АД и Банка „Пиреос България“ АД, фирмени документи на търговските дружества „Тим консултинг“ ЕООД, „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД, „Елобакс Лимитед“, „Лионел“ ЕООД, справки от мобилни оператори и документи по съдебни поръчки, като е приел, че същите са непротиворечиви и в съответствие с останалия доказателствен материал.

Обстоятелствата, които същите изясняват, са в съответствие с останалите доказателства, установяващи регистрацията и откриването на банкови сметки от съответните дружества, постъпването на инкриминираните суми, тяхното теглене и предаване на подсъдимия, както и последващото им превеждане на дружество извън страната.

Не на последно място съдът е изградил вътрешното си убеждение, доверявайки се и на заключенията по изготвените по делото съдебно-счетоводни експертизи, от които се установява конкретно размера на постъпилите от френските дружества по сметки на фирмите в България и размера на изтеглените в брой парични суми на 28.02.2014 г. от свидетелите С. и П.. Приложените по съответния процесуален ред банкови документи установяват документално движението на паричните средства и съответстват на заключението на съдебно-счетоводните експертизи. Съдебно-графическите експертизи установяват авторството на подписите върху изследваните документи, което кореспондира и с заявеното от свидетелите, които са ги подписали. Видео техническата и лицево-идентификационна експертиза установява лицата, изтеглили паричните средства в

„Райфайзенбанк“ АД и прехвърлянето им след това в автомобила на подсъдимия. Всички те са били изготвени от компетентни вещи лица, които са отговорили пълно, безпристрастно и обосновано на поставените им въпроси съобразно професионалните си знания, умения и квалификации. Авторството на деянието се установява и от съдържанието на протоколите за разпознаване на лице, ведно с приложените към тях фотоалбуми, от които е видно, че един от основните свидетели безспорно е разпознал подсъдимия като лицето, на което е предал парите. Съдържанието на аудио записите от проведените телефонни разговори, записани чрез прилагане на СРС, също допринасят за установяване субективните представи на подсъдимия относно извършените от него престъпни действия.

От всичко гореизложено настоящият състав счита, че следва да бъдат споделени изводите на първостепенния съд, че именно подсъдимият В. се е свързал с лицата, които са му предали на 28.02.2014 г. изтеглените суми пари, неправомерно преведени в резултат на измама по сметки на български дружества от сметки на френски такива. Доказателствата по делото недвусмислено сочат, че В., заедно с Д. и В., е подпомагал действията на С. по откриване на банкова сметка в „Банка ДСК“ АД и изтегляне на парите, които той на същата дата предал на подсъдимия. Последният убедил и П. да се съгласи по банкова сметка на управляваното от него дружество да получи пари, след което да ги изтегли и да му ги предаде, като за това било обещано и платено възнаграждение впоследствие от Д.. От събраните и анализирани доказателства по делото обобщено се налага изводът, че на 28.02.2014 г. подсъдимият В. е получил на четири пъти парични средства, които съответно са били изтеглени от сметка на „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД в „Банка ДСК“ АД от С. на 3 три пъти и от П. от сметка на „Тим консултинг“ ЕООД в „Райфайзенбанк“ АД. Всички тези парични средства на четири пъти, непосредствено след изтеглянето им, са били получени от подсъдимия на 28.02.2014 г.. Доказателствената съвкупност безспорно води до заключението, че подсъдимият е установил, макар и за кратко време, фактическа власт върху парите, след което ги е предал на неустановено по делото лице, като впоследствие същите неправомерно са били преведени от друго лице, нямащо връзка и непознаващо подсъдимия, по банков път по сметка на дружество в Китай.

Настоящият състав споделя и изводите на първостепенния съд, че В. е предполагал към момента на получаването на парите, че същите са придобити чрез престъпление. Въпреки, че по делото не се установява връзка на подсъдимия В. с извършените във Франция предикатни престъпления и техните извършители, както и с превеждането на база привидно основание на значителна част от изтеглените пари по сметка на дружество, регистрирано в КНР, първостепенният съд правилно е извел изводите относно субективната страна на престъплението въз основа на обективно осъществените от подсъдимия действия, свързани с механизма и начина на извършеното инкриминирано деяние. Действително "прането на пари" изисква установяването по несъмнен и категоричен начин на връзката между първоначалното престъпление или общественотоопасното деяние с предмета на престъплението по чл. 253, ал. 1 от НК, но това не означава, че законът изисква същата степен на доказаност и на самото предикатно престъпление. Последното е предмет на

престъплението по чл. 253, ал. 1 и 2 от НК, което изисква установяването по несъмнен и категоричен начин само на връзката между него и първоначалното престъпление или общественонеопасно деяние, като тя може да се основе и на обоснованото заключение на решаващия съд, че няма друг възможен източник на имуществото(облагата) /В този смисъл е Р № 34/10.03.2009 г. по н.д. № 577/2008 г.- I н.о./.

От доказателствата по делото е видно, че подсъдимият е бил част от добре създадена организация за „изпиране на пари“. Същият е имал, макар и епизодично, участие, свързано основно с подготовката по откриването на банкови сметки от трети лица, последващото изтегляне от тези лица на получените парични суми в брой и предаването им на подсъдимия. Именно чрез ангажирането на тези трети лица В. е целял да не бъде установена връзка между него и получените парични средства. Участието на свидетелите С. и П. е било уговорено основно от подсъдимия, за което им е било обещано и съответно изплатено възнаграждение впоследствие от Д.. Подсъдимият е оказал по-значително съдействие по отношение на С. за изтегляне на паричната сума, координирал е действията му, а впоследствие е получил и изтеглените от него пари. Установената по делото конфиденциалност на създадената организацията, включваща също така и осигуряването на лица и фирми, които да не бъдат свързвани с конкретните преки организатори и координатори на извършеното и бързината, с която паричните средства, въпреки големия си размер, са били изтеглени изцяло в брой в деня на тяхното превеждане, както и последователността и свързаността на конкретно извършените от подсъдимия действия, категорично установяват извода, че деецът е съзнавал, че получаваните пари са предмет на престъпление. Следва да се има предвид, че без откриване на въпросните сметки, с което подсъдимият е бил запознат, е нямало как да се преведат процесните суми по измамлив начин от сметките на френските дружества и то в такъв кратък срок да се изтеглят от тях в брой почти изцяло. Получаването на паричните средства по откритите сметки и бързото им изтегляне в брой на каса в рамките на един ден, без никакво действително правно основание за тяхното получаване, и последващото им предаване на подсъдимия, сочи категорично на знание от негова страна, или най-малкото на предположение, че въпросните пари са били придобити противозаконно. Не на последно място в подкрепа на този извод е и липсата на валидно правно основание за това, което също е било известно на подсъдимия, тъй като именно той е посочил на С. и П. какви основания да посочат в банките при получаването на парите. От една страна безспорно е доказано, че посочените основания са произволни и несъществуващи, а от друга – че житейски са и съвсем недостоверни. Правилно още първият съд е приел, че всички тези действия на подсъдимия сочат на пряк умисъл при осъществяване на деянието.

При собствения анализ и преценка на доказателствата настоящият състав стигна до извода, че в създадената организация по отношение подготовката и извършването на инкриминираното престъпление участието на подсъдимия се отличава с акцесорен и епизодичен характер, което обаче не изключва противоправния характер на неговото поведение по начин, който да го оневини. С оглед конкретизиране и изясняване ролята и

степен на участие на подсъдимия В. в осъществяването на престъплението, настоящият състав намира, че за прецизиране на неговата наказателна отговорност не следва да се игнорира съпричастността и съдействието на не едно лица, взели участие в инкриминираните събития, и най-вече участието и ролята на лицето Д. в тях. Основателни са възраженията на защитата на подсъдимия, че в мотивите си съдебният състав изрично е приел, че свидетелите К., С., П. П. и П. сочели лицето Д. Д. като организатор, който е давал своите разпореждания на подсъдимия В., които последният реално изпълнявал. Следва да бъдат споделени и доводите на защитата за налични по делото данни, че подсъдимият е имал отношение с Д., тъй като бил негов служител, като необяснимо не били събрани сведения от органите на досъдебното производство за Д. и същият не бил разпитван изобщо. Обстоятелството, че поведението на В. на инкриминираната дата е било в голяма степен повлияно от Д., не е изолирано, а се установява от основните доказателствени средства - показанията на свидетелите С., С., К., П. Н. П., П., Ф. и Д.. От доказателствата по делото е видно, че не подсъдимият, а Д. е мотивирал свидетеля С. да регистрира „Глобал Естейт де Лукс“ ЕООД, по чиято банкова сметка са били преведени част от паричните средства, както и че Д. е бил и в основата на отчуждаването на парите и насочването им към Шанхай, КНР, благодарение на познанството си със свидетеля К. Б., който пък нямал никаква връзка и познанство с подсъдимия. И настоящият състав се солидаризира със заключенията на основния съд и споделя възраженията на защитата, че обстоятелството, защо свидетелите не са посочили лицето Д. в проведените в досъдебното производство разпити, а са сторили това едва четири години по-късно пред съдебния състав, намира своето обяснение в проведеното разследване, което в значителна степен е било едностранчиво и с липса на необходимата задълбоченост, поради което наведените в тази връзка възражения от защитата се явяват основателни. В допълнение следва да се посочи, че посочените свидетели също така са били съпричастни към събитията и в значителна степен притеснени от неблагоприятното за тях развитие на случилото се по време на досъдебното производство, поради което са имали мотив да спестят възможно най-голяма част от информацията, която са имали.

С оглед на всичко гореизложено и съобразно наличната доказателствена съвкупност и настоящият състав намира, че в случая доказателствата по делото не позволяват да бъде направен обоснован, безспорен и категоричен извод, че подсъдимият В. е предполагал, че паричните средства, които са били преведени по сметки в България, са придобити именно чрез тежко умишлено престъпление, за да носи отговорност по квалифицирания състав на чл.253, ал. 4 НК. Въпреки че в съдебното заседание пред въззивната инстанция прокурорът не е поддържал категорично и безусловно това възражение, изложено в протеста, настоящият състав намира, че с оглед обективност, изчерпателност и прецизност следва да вземе отношение и по него. Както беше посочено по-горе по делото няма данни, които да установяват пряка връзка на подсъдимия с извършените в Република Франция престъпни деяния. Липсват и доказателства, установяващи съпричастност на В. с превеждането на база привидно основание на значителна част от изтеглените пари по сметка на дружество, регистрирано в КНР. Видно е също така, че той не е бил единственото, а част от веригата лица, взели участие в „изпирането“ на парите и неговото участие е било епизодично.

Действително налице са доказателства, които сочат, че на подсъдимия е бил известен престъпният произход на средствата, но липсват такива, които да установяват безспорно и недвусмислено, че той е съзнавал тежестта на предикатните престъпления. В случая, последните не са били конкретизирани достатъчно, но времето, мястото и начинът им на извършване дават основание за идентифицирането им като незаконна или общественонеопасна по своя характер дейност в чужбина, от която са придобити облаги от имуществен характер. Следователно установените по делото в тази връзка обстоятелства, включително коментираните такива в проведените разговори между В. и В. по мобилен телефон, както и в разговор с неустановено по делото лице, където подсъдимият коментира разследването по делото, установяват безспорно наличието на представа у подсъдимия за инкриминирания произход на получените парични средства, но не са достатъчни да обосноват безспорно извод за наличие на представа у подсъдимия, че престъпленията, способствали за тяхното придобиване, са тежки. Няма как един такъв извод да бъде направен единствено и само въз основа на размера на паричните средства и начина на тяхното теглене и придобиване. Информацията, на която тези обстоятелства са носители, сама по себе си не би могла да трансформира в съзнанието на дееца представа, че паричните средства, които са били преведени по сметки в България, са придобити именно чрез тежко умишлено престъпление. Ето защо така направеното възражение в протеста следва да се остави без уважение.

От установените безспорни данни по делото, настоящата инстанция счита, че и направените изводи от първостепенния съд за липса на "особено тежък случай" по смисъла на [чл. 93, т. 8 НК](#), с което прокурорът на второ място не е съгласен и е направил съответното възражение в протеста, са напълно законосъобразни. Правилно е било прието, че точната правна квалификация на извършеното деяние е по чл. 253, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 от НК.

За да се осъществи квалифицираният състав по чл. 253, ал. 5 НК е необходимо да са налице две кумулативни изисквания: предметът на престъплението да е в "особено големи размери" и то да представлява "особено тежък случай".

В случая, безспорно паричните средствата са в особено големи размери, съгласно утвърдените критерии, обективирани в ТР №1/1998 г. на ВКС, тъй като общо получената на 28.02.2014 г. сума от подсъдимия В. многократно надвишава размера на 140 минимални работни заплати към периода. Този размер обаче на паричните средства не може да обоснове сам по себе си исканата от обвинението квалификация по чл. 253, ал. 5 от НК. Когато законът предявява изискване случаят да е "особено тежък", въпросът може да бъде решен правилно не само с оглед на едно съображение и не само в зависимост от размера на вредите. За да се приеме, че се касае до „особено тежък“ случай, са необходими правни и фактически констатации, водещи до този извод. Законът изисква тези два правни момента (особено големите размери и особено тежкият случай) да съществуват заедно, а това в конкретния случай не е така. За да е налице „особено тежък“ случай на престъпление съгласно изискванията на [чл. 93, т. 8 НК](#) и на т. 4, б. "к" от Постановление № 1/1983 г. на Пленума на ВС, е необходима едновременна наличност и несъмнено безпротиворечиво единство на изключително висока степен на обществена опасност на деянието и на дееца.

Съдебната практика на ВКС е категорична, че когато се преценява дали е налице този състав, трябва да се вземат пред вид не само настъпилите вредни последици, но и всички други обстоятелства, които са от значение за оценката на степента на обществената опасност на деянието и дееца.

И настоящата инстанция счита, че настъпилите вредни последици от престъплението, извън съставомерността на деянието, както и конкретното епизодично участие на подсъдимия в него, не разкриват изключителна тежест на обстоятелствата, при които то е било извършено и които да го отличават от обикновените квалифицирани състави на престъплението по чл. 253 от НК. В случая не са налице изключителни по характера си вредни последици, извън съставомерните. Първата инстанция в мотивите си е изложила убедителни съображения, издържани от фактическа и правна страна досежно конкретно извършеното деяние, представляващи анализ на всички събрани доказателства и същевременно излагащи ясни правни съображения по взетото решение, които се споделят и от настоящия състав.

Правилно са били преценени данните, че действително по делото не е установена връзка на подсъдимия с извършените във Република Франция предикатни престъпления, както и с превеждането на значителна част от сумата по сметка на дружество, регистрирано в КНР. Участието на подсъдимия В. в така създадената организация е било свързано единствено и само с подготовката по изтегляне на получените от Франция парични средства, а именно - намирането на конкретни лица, които да получат парите в съответните банки и които да му ги предадат. Същият е бил част от редицата лица, взели участие в „изпирането“ на получените парични средства, което не изключва престъпния характер на действията му, но прави участието му в цялата организация частично. Не на последно място следва да се отчете и неяснотата относно конкретния характер и вида на предикатното престъпление, което също отдалечава извършеното от случаите с изключителна тежест.

Наред с гореизложеното, законът в разпоредбата на [чл. 93, т. 8 НК](#) изисква да се вземат предвид в съвкупност всички обстоятелства, които обуславят не само степента на обществена опасност на конкретното деяние, но и на личността на подсъдимия. Ето защо степента на обществена опасност на дееца е самостоятелен фактор, който също трябва да се отчете при квалифициране на случая като "особено тежък". Вярно е, че опасността на дееца се проявява в обществената опасност на извършеното от него деяние. Но когато законодателят е поставил изискването да се съобрази отделно и обществената опасност на дееца, той е имал предвид онези обстоятелства, които стоят извън обществената опасност на деянието и се отнасят само до личността на дееца. В разглеждания случай са налице редица обстоятелства, от които не би могъл да се направи извода, че деецът е с висока степен на обществена опасност, а именно - чисто съдебно минало /лицето е реабилитирано/, личния и семейния му статус, обстоятелството, че полага грижи за болно дете, в тази връзка представената добра характеристика, дадена от майка на дете от аутистичния сфектър, коректното му процесуално поведение по време на досъдебното и съдебното производство и обстоятелството, че именно подсъдимият по време на разследването е посочил пред органите на ДАНС банката, през която парите са били насочени към дружество в КНР - все

данни, даващи положителна характеристика на личността на подсъдимото лице.

В така изложените параметри правилно е било прието, че не е налице квалификацията по чл. 253, ал. 5 от НК. В този смисъл са Решение № 460 от 4.12.2009 г. на ВКС по н. д. № 494/2009 г., II н. о., НК, Решение № 379 от 14.XII.1990 г. по н. д. № 388/90 г., ВК, Решение № 354 от 12.XII.1995 г. по н. д. № 82/92 г., I н. о., НК и Решение № 193 от 14.V.1991 г. по н. д. № 35/91 г., I н. о., НК.

Съобразявайки, че от значение за индивидуализиране на наказанието са обстоятелствата, при които е извършено конкретното деяние и отчитайки личното участие на подсъдимия В. в извършване на престъплението по чл. 253, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 от НК и вземайки предвид приетите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства и целите на наказанието, установени в чл. 36 от НК, съдът законосъобразно е приел, че по отношение на подсъдимия следва да бъде наложено наказание при условията на чл. 54 от НК под средния размер за това престъпление в закона. От вниманието на решаващия съд не е убягнало обстоятелството, че подсъдимият е едно от многото лица, съпричастни към осъществяване на престъплението. Това обстоятелство е в съответствие и с данните, които френските разследващи органи са предоставили за нуждите на воденото досъдебно производство. В обсъждане въпроса за вида и размера на наказанието не могат да бъдат подминати и оставени без необходимото внимание благоприятните условия, създадени за извършване на престъплението от други лица, чието поведение в значителна степен е улеснило осъществяването, и то за кратко време, на фактическа власт от страна на подсъдимия върху паричните средства. Все в тази връзка следва да се вземе предвид също така и липсата на друго участие от подсъдимия по укриването и отчуждаването на парите към дружеството в КНР, както и липсата на каквото и да било негово участие и свързаност с предикатните престъпления. В целия този ред на мисли не следва да се игнорира и обстоятелството, че след продължило вече повече от 8 години наказателно преследване едно наказание над средния, предвиден в закона размер за извършеното от подсъдимия престъпление, би се оказало неоправдано, несъразмерно и завишено. Правилно и законосъобразно съдът е определил и размера на предвиденото наказание „Глоба“ в размер на 10 000 лева. Поради тези съображения следва да се остави без уважение направеното в този смисъл възражение в протеста, като за прецизност следва да се отбележи, че в протеста прокурорът погрешно е разсъждавал върху наказание в размер на 2/две/ години лишаване от свобода.

При преценката относно приложението на института на условното осъждане законът подчертава преобладаващото значение на въпроса за поправяне на извършителя, без разбира се да игнорира въздействието, което то ще окаже върху останалите членове на обществото. Когато съдът преценява дали наказанието да бъде изтърпяно ефективно или условно, той трябва да вземе предвид както конкретната обществена опасност на престъплението, така и личните качества на подсъдимия. Вярно е, че за личността на дееца следва да се съди и по характеристиките на изпълнение на престъпната дейтелност, но не следва да се игнорират и да не се вземат предвид онези обстоятелства, които стоят извън обществената опасност на деянието и се отнасят само до личността на дееца. Прилагането на института на условното

осъждане всякога е свързано с изграждането на положителен извод, че целите на наказанието ще бъдат постигнати и без въдворяването на лицето в пенитенциарно заведение.

Правилно в настоящия случай първостепенният съд е счел, че са налице основанията за отлагане на изпълнението на така наложеното на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ по реда на чл. 66, ал. 1 от НК, като е съобразил размера му от 3 години, обстоятелството, че подсъдимият не е осъждан/реабилитиран/ и че полага грижи за болно дете със специални нужди /епикриза л.840 -л.841 том III от съдебното производство/, стигайки до извода, че за превъзпитанието и поправянето му не се налага ефективно изтърпяване на наложеното му наказание. Възраженията в протеста, че подсъдимият нямал биологична връзка с лицето, за което полагал грижи, че липсвали доказателства към момента да се намира във фактическо съжителство с неговата майка и че той да е единственото лице, което полага грижи за това дете, не са обстоятелства, имащи необходимата тежест да променят този извод, нито пък да омаловажават полагането на такива грижи. Настоящият състав приема за необходимо да отбележи, че не само обстоятелството, че се грижи за болно дете, което е било взето предвид и от първостепенния съд и което не следва да бъде нито пренебрегвано, нито фаворизирано, а цялостната оценка на неговите личностни качества, конкретното му участие в извършеното престъпление и поведението му в самото производство са тези, които следва да бъдат поставени в основата на преценката, дали би се постигнало превъзпитателно и възпиращо въздействие върху него и без принудителната му изолация в местата за лишаване от свобода. В този смисъл не следва да се игнорират личния и семейния му статус, данните за неговата личност, характеризиращи го с невисока степен на обществена опасност, добрата характеристика, дадена от майка на дете от аутистичния сректьър, епизодичната му роля и инцидентно участие в цялата организация по „изпирането на парите“, поведението му след деянието, липсата на свързаност и участие в предикатните престъпления и последващото отчуждаване на парите, коректното му процесуално поведение по време на досъдебното и съдебното производство, както и обстоятелството, че именно подсъдимият е дал информация на разследващите органи през коя банка инкриминираните парични средства са били насочени към КНР /видно от показанията на свидетеля М. С. на л. 83, том 3 от съдебното дело/. И не на последно място въззивната инстанция намира, че и при обсъждане на въпроса с прилагане на института на условното осъждане не може да не се вземе предвид отдалечения период от извършване на престъплението, както и прекалено дългият и неразумен срок на водене на досъдебното производство и разглеждане на делото в рамките на повече от 8 години, като не се установява забавата да е в резултат на недобросъвестно процесуално поведение от страна на подсъдимия. Налагането за първи път на ефективно наказание в това наказателно производство след изтичането на твърде дълъг срок и отдалеченост от престъплението води без съмнение до обезсмисляне и negliжиране на преследваните от наказателния закон цели. Смисълът на наказателната репресия е да бъде приложена максимално бързо и своевременно след извършването на престъплението и когато това не може да бъде сторено, не по вина на обвиненото лице, се налага интензитетът на

наказателната репресия да бъде чувствително намален и занижен. Забавената във времето наказателна репресия не би могла в пълна степен да постигне целите на наказателния процес и на наказанието, като в голяма степен ги обезсмисля, поради което, от гледна точка постигане целите на наказанието въобще, не е оправдано подсъдимият да бъде ефективно изолиран от обществото при изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Поради това, доводите на защитата за справедливостта при ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимия, доколкото се свързват с конкретното му участие в престъплението и с продължителността на настоящето наказателно производство срещу него, имат резон и не са лишени от основание.

При това, условното осъждане притежава и този специфичен предупредителен момент, че запазва възможността за привеждане в изпълнение на наказанието, в случай, че деецът извърши ново престъпление - нещо, което оказва върху него съществено положително мотивационно въздействие / И. Н., Наказателно право, Обща част, 1972 /. Този ефект би се постигнал и чрез определения пет годишен изпитателен срок, чиято продължителност се явява сериозен мотив за подсъдимия да се въздържа от неправомерни действия и поведение.

В заключение, съгласно съдебната практика, съчетаването на възпитателно-поправителните моменти /специална превенция/ с принудително-предупредителните /генерална превенция/, може да бъде в различно съотношение /какъвто е случаят по настоящото дело/, без да се нарушава диалектичката връзка помежду им, като следва да се има предвид, че генералната превенция също може да бъде постигната и с прилагане на разпоредбата на чл.66 ал. 1 от НК. Предвид изложеното следва да се приеме, че условното осъждане на подсъдимия В. отговаря на предвидените в закона предпоставки и няма да компрометира постигането на целите на специалната и генерална превенция на наказанието./ В този смисъл е Решение № 184/20 на ВКС, III то н.о, НК./

Следва да се остави без уважение и възражението на защитника на подсъдимия адвокат Н., че протестът не бил изпълнил изискванията на чл. 320 НПК, тъй като в него били изложени единствено доводи, че не е справедливо наказанието и че същото неправилно е наложено. Според защитата, съгласно закона, прокурорът следвало да изложи и доводи, касаещи неизяснените обстоятелства и доказателствата, които следва да се съберат от въззивната инстанция. Настоящият състав намира, че при прецизен и задълбочен прочит на подадения протест става ясно, че така направеното възражение е необосновано. Освен изложеното възражение, свързано с наложеното наказание, в протеста са направени и други две основни възражения. Изложените доводи и съображения в тяхна подкрепа са конкретни. Освен срещу несправедливо, според прокурора, наложено наказание, той е изразил недоволството си в протеста и срещу неправилното оправдаване на подсъдимия по чл. 253, ал. 4 и ал.5 от НК. В тази връзка конкретно са били посочени обстоятелствата, които са били игнорирани от първостепенния съд, което според прокурора му е попречило да осъди подсъдимия и по тези квалифициращи състави. Ето защо настоящият състав приема, че последният отговаря на законовите изисквания.

При разглеждането на делото не са били допуснати съществени нарушения на

процесуалните правила. При така установената липса на основания, водещи до отмяна или изменение на атакуваната присъда, съдът намира, че същата следва да бъде потвърдена.

Предвид горното и на основание чл. 338 от НПК, Софийският апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260045/17.11.2020 г., постановена по нохд № 1550/2018 г. по описа на Софийски градски съд, НО, 25 състав.

РЕШЕНИЕТО може да бъде протестирано или обжалвано пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____